

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Argumenta adversariorum solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

priam speciem, & nihilominus obiectum non existeret: ergo cognitio intuitiva non petit necessario, & essentialiter obiectum actu præsens, & existens. Præmo hoc efficacius, recordatio alius obiecti, per speciem conservatam in memoria post destructionem, seu decisionem existentiam, & præsentiam obiecti, ratione cuius tale obiectum nullo modo est præsens, & existens, sed præteritum, in omnium sententia est cognitio intuitiva, & minimum in sententia adversariorum; cum sit per propriam speciem emissam ab obiecto immediate attingendo illud, & non per aliam, & nihilominus obiectum talis speciei actu non existit: ergo cognitio intuitiva potius est illa, quæ terminatur ad obiectum immediate in se per propriam speciem, quam eaque ponitur ab adversariis, videlicet terminata ad obiectum existens, & præsens quatenus tale.

Vltimo principaliter probatur nostra sententia auctoritate, & ratione B. Th. q. 7. de potentia, art. 6. quæ etiam insinuat Bernardus lib. 5. de considerat. ad Eugenium, quia ex infirmitate, & imperfectio- ne nostri intellectus, dum cognoscit per ænigma, & alienas species provenit, ut rem integre, sicut est cognoscere non valeat, & ideo quasi per partes ipsam apprehendat, & dividat cognoscendo in ipsa simplicissima natura distinctionem, & divisionem quam ipsa à parte rei non habet, vel ex varijs effectibus varie naturam eius cognoscens, vel ex diversis creaturarum perfectionibus diverse ipsam intelligens: ergo quoties intellectus rem apprehendit, & obiective eam sibi facit cognitione sua præsentem, sicut ipsa est, nec ea alio modo intellectui obijciatur, quam est in se, si ipse in se nullam habeat distinctionem, & pluralitatem, sequitur nec in intellectu vidente ipsam sicuti est posse distingui, aut distinctam apparere, sed in intellectu Dei, & Beatorum Deus apparet eodem modo, quo in seipso est, v. g. si in se nullam habet distinctionem attributorum ex natura rei, nullam habebit in intellectu ipsius Dei, & cuiuscunque ipsum intuitive cognoscentis: ergo ex vi cognitionis intuitivæ nulla potest dari distinctio rationis absolute, & simpliciter talis: claudant totum hoc rationum agmen aucto D. Bern. verba, mirum immodum nostram sententiam confirmantia, quæ in hunc modum protulit, S. D. loco supra citato, [Nobis autem (inquit) quia non possumus cum Deo simplicitate contendere, dum contendimus apprehendere vnum, occurrit veluti quadruplicatum; facit hoc speculum, & ænigma per quod solum videre datur, cum autem videbimus faciem ad faciem, videbimus, & intuebimur sicuti est, nec enim iam tunc fragilis acies mentis nostræ quantumlibet vehementer intendens aliquatenus resiliat, disilicet in suam pluralitatem colligit se magis, adynabit, conformabitque unitati illius, vel potius unitati illi, ut vna vni facies respondeat faciei:] hæc mellissus Doctor; quibus ita perspicue rem totam expressit, ut nec ab ullo scientiæ Theologicæ studio ali- quid clarius dici, aut desiderari poterit, quibus verbis hanc nostram sententiam, apprimè, & efficaciter confirmat, cum ait, multitudinem illam perfectionum, quam varijs vocibus de Deo significamus distinctionemque ac divisionem, quam in ipso concepimus provenire ex infirmitate nostri intellectus adhuc cognoscentis per ænigma, & per alienam speciem; eam vero multitudinem,

R. P. I. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

non mensuram in nostro intellectu, cum Deum intuebimur, hoc est, cognitione intuitiva cognoscamus, videbimusque sicuti est, quod sane, ut certissimum debet relinqui.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversariorum solvuntur.

Ad argumentum primæ sententiæ, & ad primum respondeo distinguendo antecedens, distinctio rationis præcisiva nego, de qua loquuti sumus prima conclusione; distinctio, quæ simpliciter, & absolute vocatur talis concedo; unde argumentum illud non est contra nos, sed potius est pro nostra conclusione.

Ad secundum argumentum respondeo quod si adversarij loquantur de distinctione rationis, quæ simpliciter talis est, recte procedere ipsos; unde sequela ab ipsis eruta vera est; quod autem si loquantur de distinctione præcisiva falso procedunt, quia ratio cognoscit id vnum prædicatum non cognito alio, non est ex eo quod cognitio non sit intuitiva, quia ut patet ex prima nostra conclusione, etiam in cognitione intuitiva potest contingere, ut vnum prædicatum exprimitur, non expresse alio, cum quo identificatur illud, in quo consistit talis distinctio præcisiva, sed potius ex eo quod talis cognitio non sit adæquata, nec comprehensiva obiecti; cum autem visio quæcunque creata Dei, & quæcunque cognitio intuitiva illius, non sit comprehensiva divinæ naturæ, inde evenit quod ex vi illius cognoscantur in Deo aliqui gradus intelligibilitatis, non cognitio alijs inter quos datur identitas, quod & contra evenit in cognitione Dei, quæ comprehensiva est Dei ipsius, summamque adæquationem habet cum intelligibilitate divina, ratione cuius non potest Deus attingere seipsum, quasi per partes, sed potius se totum, & totaliter cognoscit, & ideo nulla fit distinctio rationis præcisiva, per cognitionem divinam, nec mirum quod non valeat argumentatio à cognitione intuitiva creata ad increatam, cum in utrisque non detur eadem ratio formalis comprehensionis, ratio nimirum, quia ubi non est eadem ratio formalis, non potest sequi idem effectus formalis.

Ad confirmationem respondeo negando omnem distinctionem esse denominationem extrinsecam, ut patet ex dictis in Logica, distinctio enim rationis, quæ simpliciter talis vocatur, est verum ens rationis, ac per consequens non est denominatio extrinseca in obiecto, sed potius entitas intrinseca in ipso, facta tamen, ac fabricata per intellectum, distinctio autem præcisiva nihil aliud est, nisi cognitio intrinseca in potentia, percipiens vnam formalitatem in obiecto, non percipiens alia, cum qua identificatur prima formalitas cognita; ex parte autem obiecti est denominatio extrinseca, cum autem hæc in obiecto vna sit, vnam tantum formam requirit, & non duplicem, quod autem unica sit talis denominatio sic patet, quia quædo cognoscitur vna formalitas in Deo, non cognita alia, ex vi illius unice cognitionis denominatur illa formalitas cognita, & quia illa ipsa cognitio non attingit aliam formalitatem, alia formalitas denominatur non cognita non à cognitione attingente alia, sed potius

à negatione quæ consequitur talem cognitionem in quibus denominationibus consumatur tota distinctio præcisiva, vnica forma cognitionis, & alia forma negationis; quare falsum est dicere ad talem distinctionem requiri duplicem cognitionem vt formam.

54 Ad secundam confirmationem respondeo non esse contra nos, sed potius pro nostra secunda conclusione.

55 Ad tertium absolute negatur maior, quia non solum distinctio præcisiva non requirit respectum ad res realiter distinctas, sed etiam nec distinctio simpliciter rationis, vt patet ex dictis superioribus questionibus. Vnde nil contra nos adducit, quia si loquitur aduersarius de distinctione rationis simpliciter, pro nostra secunda conclusione pugnat; si autem loquatur de distinctione præcisiva, falso procedit. Ad confirmationem ex D. Bernardo, respondeo esse absolute pro nobis, vt patet ex ultimo argumento pro secunda nostra conclusione, quo eisdem verbis D. Bernardi nostram sententiam efficacissime confirmauimus.

56 Ad quartum respondeo concedendo maiorem, & negando minorem; ad probationem illius nego vtamque partem, falsum enim est asserere cognitionem præcisivam non esse intuitivam, neque attingere obiectum immediate, & in se, quia licet sit cognitio intuitiva, bene potest cognoscere in obiecto vnā formalitatem non cognoscendo aliam, in quo consistit distinctio præcisiva, ad quam non est necesse vt à parte rei actualiter, & formaliter correspondeat in obiecto actualis separatio, & divisio formalitatis cognitæ, à formalitate nō cognita per talem intellectionem, solum sufficit & inadaquatio ex parte nostræ intellectionis cum obiecto, & fundamentum seu capacitas ex parte obiecti, & quasi per partes cognoscatur à cognitione imperfecta, & inadæquate attingente ipsum, quia vero cognitio intuitiva potest esse inadæquata respectu obiecti, potest illud præcisive cognoscere, præcipue, quia ex parte obiecti correspondet non repugnantia, vt inadæquate concipiatur ab ipsa, ratione cuius potest ex vi cognitionis intuitivæ dari distinctio præcisiva.

57 Ad confirmationem respondeo quod non solum ideo necessaria cognoscuntur attributa, & personalitates, quia visio beatifica sit intuitiva, sed quia attributa, & personalitates sunt de prima constitutione divinitatis, de prima enim integrativa constitutione sunt relationes, & perfectiones attributales, in Deo enim duplex esse datur, aliud essentiale, aliud quasi integrale, essentiale enim constat prædicatis essentialibus Dei, vt sunt ens, substantia, vivens, intellectuale à se, integrale enim esse est secundum quod in sua quasi integritate constituitur Deus, v. g. in esse trini, iusti, misericordis, sapientis, &c. & hoc esse quasi integrale, licet comparatum cum essentiali possit dici secundarium esse, nihilominus comparatum cum esse eminentiali dicitur primatum, de quo latissime nobis agitur, tractu de incomprehensibilitate Dei, vbi data opera agitur quid sit illud esse eminentiale, quasi integrale, & essentialiale, nunc autem dicta sufficiant ad præsentem difficultatem, in illo autem esse eminentiali, includitur gradus cognoscibilitatis, & actus liberi Dei, qui licet cognoscatur Deus, non necessario cognoscuntur, quia rebus contentis eminenter in Deo

æquivalent, licet formaliter sint in Deo, ideoque per æquivalentiam esse eminentiale Dei constituent, quia autem quod simpliciter, & absolute eminenter continetur in Deo, quia est quid distinctum ab ipso, vt sunt creaturæ possibiles, cognitio Deo non necessario cognoscitur eodem modo id quod æquivalet tali esse eminentiali, vt sunt gradus intelligibilitatis, & actus liberi, non necessario cognoscitur à Deū vidente, & hæc est ratio potissima, quare ab opposito necessario vi deantur attributa personalitates, & prædicata essentialia Dei cognitio intuitive ipso, quia sunt de prima constitutione sive integrali, sive essentiali, ac proinde non sunt æquivalenter eminentialia, & ideo in alijs rebus præcisiva, licet talis visio beatifica sit intuitiva, vt videre est in actibus liberis, & gradibus intelligibilitatis; vnde certissima est ratio nostra, videlicet quod non ideo visio beatifica necessario attingit attributa, & personalitates, quod solum ipsa sit intuitiva: sed quia tales personalitates sunt de prima integrali constitutione Dei, in quibus nulla datur præcisio, vt patet ex dictis: sed ex hoc non debet argui: ergo in alijs rebus non potest dari cognitio præcisiva, ex eo quod intuitiva sit, vt iam demonstratum manet nostra prima conclusione.

Deinde, respondeo visionem beatificam esse 58 perfectissimam intuitivam cognitionem, ratione cuius perfectionis necessario attingit omne quod est formale in Deo, in quo non potest præcisive versari, hanc autem perfectionem non attingeret alia cognitio intuitiva, & ideo bene posset procedere præcisive, ac præcisendo obiectum, vt patet ex supra dictis; quare non bene valet visio beatifica, quia perfectissima est, licet intuitiva, non præcisindit personalitates ab essentia: ergo nulla alia intuitiva cognitio, licet imperfectior illa, poterit attingere præcisive obiectum proprium, quia à particulari ab universalis nulla sit illatio vera; vnde potiori iure hæc erit mala consequentia, visio beatifica non præcisindit in Deo attributa, &c. à Deo ergo nulla cognitio intuitiva poterit præcisindere aliquam formalitatem à suo obiecto.

Ad quintum negatur antecedens, vt patet ex dictis in Logica.

Ad ultimum, dico falsissimum esse asserere ad 60 distinctionem rationis requiri pluralitatem conceptuum quod supra clare probavi.

Ad omnia argumenta secundæ sententiæ vno 61 verbo respondeo non esse contra nos, sed potius pro nobis; probant enim efficaciter nostram conclusionem primam, & minime labefactant secundam; solum adverte falso asserere aduersarios in ultimo argumento, dicendo posse aliquem intuitive cognoscere subiecta nominis, quin cognoscat differentiam cum qua identificatur illa ratio humanitatis, cognitio enim intuitiva rei non terminatur ad universalis, sed ad singularia.